

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMANE DIN BUCUREȘTI

APARE DE DOUA ORI PE LUNĂ

Redacția și Administrația:
ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

ABONAMENTUL { pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an
pentru cântăreți și paraclisieri 100 lei pe an

SUMARUL

1. La slujbe-vase speciale . . . Senior
2. Chipuri de preoți . . . Pr. Nicolae-Boleanu
3. Comentariu practic . . . Pr. Marin C. Ionescu
4. Cum ajunge un suflet la credință . Pr. Manea Popescu
5. Prima apologie Diac. A. N. C-tinescu
6. Plan de predică Pr. Marin C. Ionescu
7. Mișcarea misionară . . . Referent
8. Cronica internă Referent
10. Cărți Reviste **
11. Daruri și Mulțumiri *
12. Regulament *
13. Parohii vacante, etc. **

LA SLUJBE VASE SPECIALE

Spre bucuria generală trebuie să constatăm, cum credincioșii bisericii noastre cer preoților noștri multe slujbe pe la casele lor, mai ales **sfeștani**. Asemenea slujbe se fac foarte des și la instituțiuni publice. Poporul are un adânc sentiment religios, care reclamă aceste slujbe. Deaceia clerul trebuie să-și dea silința a le face spre mulțumirea tuturor.

Dar—durere, că adeseori—asistând la ele — nu rămâi deplin edificat. Se observă unele lucruri, care trebuiesc îndreptate.

1. Trebuie introdusă ordine. După ce preotul a dat binecuvântarea, totul trebuie se stea **smirna**, concentrat spre slujbă și

oprindu-se aprinderea de lumânări, plimblări, alte preocupățiuni.

2. Cântările trebuie să fie liniștite, bine, civilizate; iar nu pare-că ai avea graba de ceva: Vocile adeseori sunt destul de bune, uneori frumoase; dar trebuie ținut cont de condițiile unui cânt evlavios. Un înalt personaj — asistând la o asemenea slujbă — îmi spunea odută: „Frumos, dar ultima cântare pare-că era o comandă militărească; par-că s'au speriat la urmă de ceva.”

3. Înainte de începerea slujbei totul trebuie aranjat bine: masa, acoperemânt, vase și cele necesare, obiectele folosite la cele rituale trebuie să aibă o formă specială, să nu fie obiecte, cari se folosesc și în alte scopuri.

D. e. face rea impresie — la sfințiri de apă — să vezi folosindu-se un vas, ca acela din care scoatem supă la mâncare sau care poate avea altă întrebuințare **culinară** sau de altă natură. Trebuie ca bisericile să-și procure un vas special, de-o formă specială. Căldărușa tradițională a început să dispară.

La parastase și prohod vinul de stropit la urmă încă se pune în un vas special, care să nu-ți reamintească vasele obicinuie de la cârciumă sau din uzul băuturilor spirituoase.

4. Unde-i locul de-a face cruce în cursul slujbei, proistosul se dea semn discret și după el clerul slujitor întreg să-și facă sf. cruce, premergând poporul cu pildă disciplinată, — altcum se pierde efectul slujbei.

SENIOR

CHIPURI DE PREOȚI

8.

Protopopul Lupu Șandru din Borșa Maramureșului

— nimicitorul Tătarilor —

Zice o carte latinească scrisă pe piele de vițel că în anul 1385 au venit în Sighetul Maramureșului, în fața județului, patru frați de neam mare: Șandru, Mihail, Alexe și Niccoară, nepoții lui Iuga fostul voivod maramureșan, și de bună voia lor au dat a patra parte din averea părintească, din câmp, din pădure și de peste tot hotarul, surorilor lor: Scora, Boba și Margareta. Juzii au întărit cu pecețile lor această scrisoare care se păstrează până azi și care ne dovedește că atâția țărani din Maramureș au deplină dreptate când în adunări își zic și acum: cinstiți boeri și domni de viță veche, iar pe copii îi numesc coconi și cocoane.

Din acest Șandru, nepot lui Iuga Vodă, se trage numeroasa familie numită Șandru din Borșa cea așezată la izvoarele Vișăului, pe drumul strâmt ce duce în valea Moldovei, pe unde a trecut fratele dulce al lui Iuga Vodă, Bogdan Vodă Intemeetorul (1359). Membrii familiei Șandru au fost tot preoți și, când a trebuit, și luptători pentru libertate. De când s'au început însemnări pe cărțile bisericești, se tot pomenește în Borșa de preoți din neamul lui Șandru: Gheorghe, Moise, Matei, Ioan, Maxim, Teodor, Ștefan, Lupu: un întreg pomelnic.

De acest Lupu ne este cuvântul acum. Când a trecut Ungaria turcească și Ardealul în stăpânire austriacă (1699), răscoală puternică și lungă s'a aprins pentru liberarea Ungariei. Căpetenia răscoalei era un nepot de principe ardelean, anume Francisc Racoti. În jurul lui s'a strâns oaste multă, dar cea mai numeroasă era alcătuită din Români. Mai ales Maramureșenii, de când craiul Racolția, cum îi ziceau ei, a călcat pe pământul lor, s'au dat cu toții de partea lui. În biserica românească din satul Apsa, dincolo de Tisa, lângă Sighet, se păstrează și azi steagul supt care Apșenii au luptat în oastea lui Racoti. Steagul are pe o parte un călăreț, iar pe cealaltă flori roșii-galbene. Ciucuri roșii, albi și verzi îl tivesc. Scriptura de pe el sună războinic: pro libertate. Iar cel mai de seamă conducător al Maramureșenilor în aceste lupte era Lupu Șandru din Borșa, strănepot lui Iuga Vodă. Priceperea și în-

drăsneala lui îl ridicară la cinstea de căpitan; în cei opt ani de zile (1703-1711), cât a durat răscoala, Lupu Șandru a înviat vechea vitejie maramureșană.

Când craiul Racoti, obosit de lupte și lipsit de ajutorul statelor puternice, a plecat din Ardeal și a trecut în Polonia, vântul luptelor s'a potolit. Lupu Șandru s'a întors în Borșa lui, a lepădat haina de ostaș și s'a făcut preot, cum fură atâția din neamul lui mai nainte de el și cum vor fi atâția după el; Purtarea lui aleasă îl ridică și în preoție la cinstea de protopop ortodox al Vișăului. Avea gospodărie înstărită, avea băeți și fete. O față a lui era vestită: vioae ca o căprioară, frumoasă ca o cadră și mândră ca o crăiasă; flăcăii de pe valea Izei i-au făcut cântec, ce răsună și azi în Maramureș:

*Câte flori pe Iza 'n sus,
De doru mândrii le-am pus.
Câte flori pe Iza 'n jos,
De doru mândrii le-am scos.*

Dar nu trec mulți ani și un pârjol năpraznic pârjolește Maramureșul. Vin Tătarii. Trec din Moldova în Ardeal. Pustiesc Sătmarul. Intră în Maramureș, pe valea Izei, ard satele și bisericile, tae sânul femeilor, trag în țepă pruncii, duc în robie mii de oameni. După ce-au lăsat pământ negru în urma lor, plini de pradă și de robi se îndreaptă spre țara lor. Dar, ca să ieși din Maramureș, n'ai altă cale de cât pe valea Izei, apoi pe valea Vișăului pe la Borșa, pe unde treci cu greu, prin Strâmtura ei, în Bucovina.

Aici la Strâmtura Borșii i-a ajuns prăpădul lui Dumnezeu. Căci văzând atâta urgie, deșteptatu-s'a în popa Lupu Șandru virtuțile străbune de luptător împotriva păgânilor, dovedite și în răscoala lui Racoti.—Moarte păgânilor și slobozenie robilor. Să-i prindem la Strâmtură. Să dărâmam pre ei pădurea și colții stâncilor. Inținați copacii să se ție numai în coajă și desgărdinați stâncile. Toarele cu voi. Semnul meu să-l așteptați.—Astea au fost poruncile preotului Lupu Șandru căpitanul de altă dată și de acum. Borșenii cu priviri de vultur, cu plete pe

umeri și cu chimir lat încinși; primesc poruncile și pornesc întru îndeplinirea lor.

Femeile și copii să se ascundă în fundul pădurilor, după muntele Știolu. Dar mândra fată a preotului Lupu nu vrea să plece în pădure. Ea rămâne în sat așteptând cu îndârjire pe Tătari. Puhoiul tătăresc o ridică și o silește să le arate calea cea mai dreaptă. Și mândra fată a preotului Lupu, ca o altă mucenică ce-și pune sufletul pentru semenul său, i-a dus tocmai prin Strâmtura, unde Borșenii cu tată-său în frunte le pregăteau sfârșitul. Când au ajuns Tătarii în mijloc de codru și în vale adâncă un fluerat haiducesc a străbătut valea de-a răscolit pădurile. Era semnul preotului Lupu pentru începerea luptei. Și cum odinioară ostașii lui Vlaicu Vodă la Posada, iar alta dată vitejii lui Ștefan Vodă la Dumbrava Roșie, așa și acum Borșenii lui popa Lupu apleacă pădurea ca o furtună năpraznică și prăvălesc la stânci ca un șuvoiu de munte peste Tătarii prinși în clește. Iad a fost de răcnete. S'au ridicat stive de trupuri. S'au crușit de sânge pâraele. Numai șase Tătari au lăsat vii, căroro le-a dat drumul să se ducă în țara lor și să spună ce-au pățit. Borșenii au liberat 10.000 de robi și au întors prada la locul ei. Era atunci ziua de 4 August din anul Domnului 1717. Trei ani oamenii n'au băut apă din pâraele Strâmturii căci era tot amestecată cu sânge; iar azi de scurmi pământul găsești „cioante de cai și de om și oarece arme stricate de rugină”. De atunci picior de Tătar n'a mai călcat prin Maramureș de atunci Strâmtura Borșii se numește și Strâmtura Tătarilor.

Avut-au în această luptă și Românii o durere: mândra fată a popii Lupului a fost găsită ucisă în fruntea leșurilor păgâne. Când a dat tată său—preotul Lupu—semn să înceapă lupta, hanul Tătarilor a străpuns-o cu sulița ca pe o „ghiaură haină”.

Dar alaiul înmormântării ei a fost mai vestit de cât orice nuntă domnească. Pe pat de cetină de brazi, între chite de flori, pe brațe de flăcăi, prin mijlocul miilor de robi sloboziți cu prețul vieții ei, dusă a fost cu lacrimi multe la lăcașul de veci, unde mai apoi alături s'a odihnit și viteazul ei tată. Și la moartea ei așa se bocea mumă-sa:

*Bucură-te țințirim
Mândră floare-ți răsădim,
Bucură-te temeteu
Mândră floare-ți trimet eu.
N'o trimet ca să înflorească
Ci-o trimet să putrezească.*

Iar flăcăii și fetele ziceau așa, ca din partea moartei:

*Veniți frați, veniți surori,
Și mă 'mpodobiți cu flori,
Și mă stropiți voi cu vin,
Și mă duceți câtilin;
Și mă stropiți voi cu apă,
Mă duceți până la groapă.*

* * *

Cât o dăinui pe lume Strâmtura Borșii și s'o înălța muntele Știolu, povesti-se-va în Maramureș de prăpădul Tătarilor prin vitejia preotului Lupu Șandru și prin jertfa mândrei lui fete.

Preotul NICULAE
de la biserica Boteanu

COMENTARIU PRACTIC

«Fertiți cei prizoniți pentru dreptate că a aceloră va fi împărăția Cerurilor».

1. Lumea se năpustește cu prigoane împotriva virtuților celor drepti. Ea își deslănțue prigoanele ei în felurite chipuri:

a) Prigoana fățișă, care constă din răsunări, violențe și sălbăticii vecine cu moartea: toate acestea ținând să-l descurajeze pe cel drept, să-i spulbere credința, să-i frângă pietatea și să-l silească a renunța cât mai în grabă la planul unei vieți retrase și plină de desăvârșire.

b) Prigoana ironică, care constă din spirite, sarcasme, hazuri, glume prea sărate sau prea nesărate și toate la un loc utilizate cu scopul de a disprețui și de a reduce la ridicol nu numai virtutea dreptății, ci și pe cel ce și-o însușește.

c) Prigoana ipocrită, care sub pretext că isbește în defecte, în fățarnicii și în abuzuri, se îndreaptă împotriva celor drepti și religioși și mai ales împotriva celor bisericesti.

O! voi cei prizoniți! Nu vă descurajați

de răutățile și de scârbele lumii acestea, ci dimpotrivă bucurați-vă, căci prigoana lumii departe de a vă pricinui vreun rău, zidește și statornicește în voi împărăția lui Dumnezeu și a harului făgăduită vouă de însuși Mântuitorul, pe care nimeni n'o poate căpăta de cât prin chinuri, frământări și osteneți! Prigonitorii voștri vă ajută fără să vrea, să câștigați mai de grabă făgăduiala dreaptă a Domnului!

II. „Fericiti veți fi când vă vor ocări, și vă vor prigoni, spunând tot cuvântul rău împotriva voastră, mințind pentru **Mine!**“.

Mântuitorul insistă mai mult asupra acestei ultime fericiri de cât asupra celorlalte, întrucât aceasta este de cea mai mare însemnătate pentru biserică, deoarece ea îi susține pe apostoli și pe toți slujitorii Domnului în ministerul și în greaua lor sarcină, iar pe cei credincioși îi împiedică a-și disprețui pe conducătorii lor religioși. Nenorocirea și dărâmarea Ierusalimului este prea proaspătă în memoria tuturor, ca să putem uita nou-tatea și isbeliștele acestui vinovat popor, prigonindu-și luminătorii și ucizându-și proorocii!

Să cinstim și să fericiim cu adevărat pe acei, cari suferă pentru Dumnezeu, pentru religiune și pentru apărarea și păstrarea tuturor virtuților indicate în celelalte fericiri rostite de Domnul!

Fericiti sunt cu adevărat toți slujitorii Domnului, cari au parte de prigoane în această lume!

Prigoanele le apără virtuțile de amețea vanității, de egoism și de siguranța plină de îngâmfare!

Calmul lor sufletească este un frâu duhovnicesc prăpăstios deosebit de calmul prilejuit de tihna bolnavă, trândavă, moleșitoare, prietenă cu lumea cu păcatele și cu viciile ei.

Istoria bisericii creștine este istoria martirilor ei, iar nu istoria pasivității celor buni față de răutatea celor răi!

Indură deci cu seninătate toate ocările, toate batjocurile și toate prigoanele lumii aceștia, dacă vrei să fii sluga bună și credincioasă a Domnului.

Păstrează-ți încrederea în Dumnezeu, care totdeauna este stăpânul evenimentelor și care pentru înalte rațiuni îngăduie lupta inversunată a binelui cu răul, supraveghind-o până în cele mai mărunte detașări și dând fiecărui luptător în măsura vitejiei și meritelor sale.

Sporește-ți încrederea în Dumnezeu, căci El nu-și uită niciodată de credincioșii Lui!

Mai mult de cât atât: El vrea să-și curețe slugile sale credincioase ca aurul trecut prin foc ca să-i îmbrace în glorie strălucitoare în ziua cea mare a arătării. (I Petru I, 6, 7)

Pr. Dr. MARIN C. IONESCU
Biserica „Cuibu cu Barză“

CUM AJUNGE UN SUFLET LA CREDINȚA

Cuvinte asupra evangheliei din Dumineca Samarinenții, a V după Paști, 13 Maiu 1928. (Ioan IV 5-42).

1. Convorbirea Mântuitorului cu Samarineanca e o capodoperă din care rezultă subreziența necredinței și în care strălucește puterea biruitoare a dovezilor pe cari se sprijină credința.

2. Mântuitorul, trecând prin Samaria, deschide o cale pe care ura dintre Iudei și Samarineni o închisese de multă vreme. (v. 5-7) — Samarineanca reprezintă la început punctul de vedere admis în general de contemporanii și conaționali ei și deci refuză dorința Domnului. (v. 8-9). Cuvintele Mântuitorului (v. 10). produc îndoielă în sufletul ei (v. 11-12) și apoi încredere (v. 15).

3. Adevărata credință în Dumnezeu presupune cunoșterea păcatului. Mântuitorul face pe Samarineancă să-și cunoască păcatul. (v. 16-18). Iisus se mărește în fața ei. (v. 19). Preocupări curat spirituale răsar în sufletul ei. (v. 20). Lămuririle Mântuitorului scot din adâncul ei sufletească gândul nădejdiei deplin în Mesia. (v. 21-25). Iisus se dă pe față. (v. 26).

4. Cu totul schimbată, femeia samarineancă îndeplinește între concetățenii ei o măreață operă de convertire și chemare la Iisus. Iisus rămâne două zile între samarineni. Credința lor capătă temelia puternică.

Rugăciune ca și în sufletele noastre să se reverse harul lui Dumnezeu, prin taina spovedaniei, pentru a mărturisi pe Domnul, ca pe cel pe care Tatăl L-a trimis să ne descopere adevărul vieții veșnice.

* * *

1. De obicei, sfânta evanghelie care s'a citit astăzi este cunoscută sub acest nume: Convorbirea dintre Mântuitorul și femeia samarineancă. Aceasta e adevărat însă numai în ce privește forma, că adevărat între Mântuitorul și femeia samarineancă a fost o convorbire. Dar în ceea ce privește fondul, deci faptul în sine îmbrăcat în vorbe schimbate între Domnul și femeia samarineancă, el însemnează cu adevărat o măsurare

adânc impresionantă și mișcătoare a puterilor credinței — reprezentată prin Mântuitorul — cu puterile necredinței — reprezentată de femeia samarineancă.

Acest fapt e unic în toate cele patru evanghelii, cari cuprind faptele și cuvintele grăite de Mântuitorul. Firește că în multe împrejurări ale viețuirii Sale pământești, El a stat de vorbă și cu alte persoane; de pildă cu Nicodim și de atâtea ori cu fariseii și cărturarii. Nicăieri însă nu găsim o convorbire, în jurul unei chestiuni, începută și terminată în toată regula. Nicodim dela un moment tace, fără să se fi terminat discuțiunea. Nu mai are nimic de întrebat, dar nici nu ia o atitudine hotărâtă față de cele spuse de Mântuitorul. Fariseii și cărturarii numai începeau discuțiunile cu Mântuitorul, dar nu le terminau din viclenie. Ei nu căutau adevărul, de aceea când simțeau că sunt învinși, se retrăgeau. Aci însă e un caz cu totul deosebit. Femeia samarineancă are credința ei, firește cu totul o pusă credinței evangheliei pe care o predică Mântuitorul. Credința ei era plină de greșeli, dar femeia o primise așa și o credea cinstit, fără niciun vicleșug. Deaceia ea duce convorbirea cu Mântuitorul până la sfârșit și atunci când înțelege că în față are adevărul întreg și veșnic, n'a stat un moment la îndoială să-l primească și să-l pună la temelie vieții ei de orice clipă.

Samarineanca încearcă să folosească toate mijloacele pentru a înlătura orice înrăurire a Mântuitorului asupra ei. Necredința se măsoară cu credința. Se înțelege dela sine că lupta e inegală, dar nu fără interes și mai ales nu fără folos pentru necredincios, în cazul când acesta e cinstit și deschis în susținerile lui. În acest caz, necredința va fi înghițită de credință iar necredinciosul va căpăta părtășiă vieții veșnice și tăria de a viețui în legătură vie cu Dumnezeu veșnic. Acest lucru îl vom vedea mai lămurit din urmărirea convorbirii dintre Mântuitorul și femeia samarineancă, la care trecem acum, rugându-ne lui Dumnezeu să ne dea și nouă puterea de a vorbi adevărul curat, cum a vorbit acea femeie, pentru a auzi la rândul-ne și din partea Lui adevărul curat și mântuitor.

* * *

2. Frați creștini, Mântuitorul trebuia să meargă din Iudeea în Galileea. Drumul cel mai scurt era prin Samaria. Iudeii însă mergeau pe un alt drum, deși era mult mai lung și aceasta din pricina unei vechi și neîmpăcate uri, care despărțea pe Iudei de Samarineni. Iată cum ura îngreiază viața omenească și supune pe om la o povară de care, în alte împrejurări, ar fi scutit. Mântuitorul ce va face? Va merge și El pe drumul lung și greu al urii sau va alege calea dreaptă a iubirii? El care este iubirea, cum putea să aleagă calea urii? Iată-L deci pe drumul cel mai scurt, care trece prin Samaria. Acest drum, pe care-l închisese de multă vreme ura dintre Iudei și Samarineni, îl deschide acum iubirea lui Iisus. Mântuitorule, și în inimile noastre sunt drumuri închise de ura păcatului ce apasă asupra noastră—vino, cu iubirea Ta dum-

nezeiască și le deschide, ca să poată pătrunde în ele gândurile Tale mântuitoare!

Intrând în Samaria ajunge aproape de orașul numit Sihar și se oprește la fântâna lui Iacov, pentru că era ostenit de călătorie și era și vremea prânzului. Ucenicii pornesc spre cetate să cumpere de-ale mâncării. Domnul se așează lângă fântâna bătrânului patriarh așteptând — nu mâncarea, ci îndeplinirea voinei lui Dumnezeu. În acest timp, iată o femeie samarineancă. Venea la fântână să ia apă. Zări pe drumețul care se odihnea alături, dar cunoscând că e un Iudeu, nici cu o privire nu-l învrednici. Astfel îi porunci ura, astfel făcea. Nu tot așa iubirea. Ea încearcă în orice împrejurare să aducă pace și înțelegere.

Deci Domnul îi zice: „Dă-mi să beau.“ O dorință atât de omenească și simplă putea să fie ascultată. Dar nici atât nu vrea să asculte ura. Ea grăește prin gura femeiei: „Cum ceri să bei tu, care ești Iudeu, dela mine, care sunt samarineancă?“ Aci samarineanca reprezintă punctul de vedere admis în general de contemporanii și conaționali ei și pe această bază ea refuză dorința Mântuitorului. Din nenorocire acest fel de a vedea stăpânește și astăzi mințile oamenilor și încă în cercuri din launtrul aceluiaș neam, nu numai între oameni de neamuri diferite. De pildă fiecare profesiune are îndatoririle sale speciale, dar deasupra tuturor profesiunilor stă ceva comun de care fiecare trebuie să țină seamă, și anume datoria de a ajuta cu un cuvânt dumnezeesc pe cineva aflat în nevoie, sau datoria de a cere ajutorul lui Dumnezeu, pentru sine personal sau pentru cei din jurul său. În acest caz pe buzele multora pot flutura cuvintele samarinencii, pentru că în ulciorul lor suflăsc nu se găsește niciun pic de apă a credinței în Dumnezeu; fiecare stă îngrădit în câmpul lui, fără niciun fel de considerațiune pentru nevoile comune ale celorlalți din jurul său.

La cuvintele samarinencii Mântuitorul răspunde; „Dacă cunoșteai darul lui Dumnezeu și cine este cel care ți-a zis: Dă-mi să beau; ai fi cerut dela El și ți-ar fi dat apă vie“. Cuvintele samarinencii erau dovadă că ea nu avea *darul lui Dumnezeu*. Fără darul lui Dumnezeu nu e iubire și nici puțință ați împlini datorile către aproapele. Tu ai darul lui Dumnezeu? Darul lui Dumnezeu îți ajută să vezi în Iisus pe Fiul lui Dumnezeu și să primești dela El daruri ale vieții veșnice.

Samarineanca aude cuvintele Mântuitorului. Înțelege că în ele se cuprinde un adevăr puternic, și aceasta desigur din pricina tonului maestos cu care fuseseră grăite de Domnul. Dar în mintea ei apa de care-i vorbise Mântuitorul nu putea fi decât tot apă. Deaceia ea pune la îndoială cuvintele Mântuitorului: întâiu că El nici nu avea cu ce să scoată apă și apoi al doilea că El nu putea să-i dea altă apă mai bună decât cea din fântâna lui Iacov. Iub.ți creștini. Prin aceasta femeia samarineancă face un pas înainte pe calea credinței, fără să-și dea seama. Căci îndoindu-se de cuvintele Mântui-

torului înseamnă că se liberase cel puțin pe jumătate de povara necredinței.

Mântuitorul îi răspunde: „Oricine bea din apa aceasta va înseta din nou. Dar celce va bea din apa pe care-i voi da-o Eu, nu va mai înseta în veac“. Prin urmare nu e vorba de-o apă scoasă din puțul lui Iacov, cum crezuse femeia. Pe aceea zadarnic i-ar da-o căci ar înseta din nou. Ci e vorba de-o apă, pe care bând-o cineva nu va mai înseta niciodată. La întrebarea, de unde va lua această apă, Mântuitorul răspunde: „pe care voi da-o Eu“, decio apă dela El, nu din vreun izvor pământesc.

Ce va fi înțeles femeia samarineancă din această lămurire a Domnului, cine poate să știe? De multe ori duhul lui Dumnezeu vorbește, în taină, inimilor omenești și le îndeamnă la fapte de credință, bine plăcute lui Dumnezeu, fără ca omul însuși să-și dea seama în chip lămurit. Poate că femeia samarineancă înțelesese că e vorba de-o apă vie din care bând, să nu mai aibă sete trupească și deci să nu mai fie nevoita să vină de multe ori la fântână cu ulciorul. Ar fi dat din ea și celor ai ei de-a-casă și astfel s'ar fi scutit de oboseala drumului la fântână. Fapt e că ea își exprimă toată încrederea în Domnul, către care acum se întoarce la rândul ei, rugându-L: „Doamne, dă-mi această apă, ca să nu mai însetez, nici să mai viu aici să scot“.

3. Cuvântul femeiei: „Doamne, dă-mi această apă“, e un cuvânt din care nu lipsește credința, e cuvântul care se desprinde de multe ori și de pe buzele noastre. Nu e însă cuvântul credinței întregi, căci apa vie pe care voia să i-o dea Mântuitorul era apa mântuirii și a sfînteniei, era apa vieții celei nouă, care să aibă la temelie voința lui Dumnezeu. Cum ar putea cineva să îplinească voința lui Dumnezeu sau să guste apa mântuirii și a vieții veșnice, înainte de-ași cunoaște și a-și mărturisi păcatul? Nu e destul deci să zici: „Doamne, dă-mi această apă“, ci înainte de aceasta e nevoie să-ți cunoști și să-ți mărturisești păcatul. Spre aceasta caută acum Mântuitorul să înduplece inima femeiei samarinenice. Deaceia îi zice: „Mergi și cheamă pe bărbatul tău și vino aici“. Femeia răspunzând a zis: „N'am bărbat“. Iisus i-a răspuns: „Bine ai zis, n'am bărbat, că cinci bărbați ai avut și acum pe care îl ai nu este bărbatul tău. Aceasta adevărat ai spus... Acesta era păcatul ei. Mântuitorul numai pune degetul pe ei; ea îl recunoaște și-l mărturisește și atunci, spre mirarea ei, Mântuitorul îi descoperă toată necurăția în care trăise până aci.

O mărturisire sinceră și complectă totdeauna face mai ageri ochii sufletești. De unde până aci femeia nu văzuse în Mântuitorul decât pe un ludeu oarecare, acum El se mărește în ochii ei: „Doamne, văd că tu ești prooroc“. Și în măsura în care Iisus se mărește în ochii ei, în același măsura răsăr în sufletul ei preocupări curat spirituale. Nici noi, iubli creștini, nu putem gândi la cele cerești, dacă în ochii noștri persoana lui Iisus nu se înalță deasupra liniei pe care a putut-o atinge vreodată cel mai de seamă om.

Sub fericita inspirațiune a acestei considerațiuni pe care o avea acum despre Iisus, femeia

samarineancă dă expresiune unui gând ce sta deacurmezișul în calea credinței depline: „Părinții noștri s'au închinat pe acest munte, iar voi ziceți că în Ierusalim este locul cuvenit pentru închinare“. La care Mântuitorul îi răspunde: „Femeia, crede-mă că vine ceasul când vă veți închina Tatălui, nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim. Voi vă închinați la ce nu știți, noi ne închinăm la ce știm, pentru că mântuirea este dela Iudei. Dar vine ceasul și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în spirit și în adevăr, căci și Tatăl voește atari închinători. Dumnezeu este spirit și celce l-se închină, cade-se să l-se închine în spirit și în adevăr“. Femeia urmărește cu atențiune din ce în ce crescând cuvintele Mântuitorului. Lăuntru ei sufletească se luminează tot mai mult. Nu se îndoește nicidecum de adevărul cuprins în cuvintele Domnului și inima ei stă deschisă, ca o pâlnie, să-l primească curgând de sus. Dar cine va putea să-i împace dorul după adevărul veșnic decât celce trebuie să vină de sus ca Trimis și Uns al Tatălui ceresc? Niciodată poate nu se gândise la acest lucru. Dar acum, inima ei e frământată de un suspin, pe care îl înbracă în cuvintele următoare: „Știm că vine Mesia—care se zice Hristos—; când va veni Acela ne va spune nouă toate“.

Iubli creștini. Fericit sufletul care caută adevărul veșnic în Iisus Mântuitorul. Femeia samarineancă sta acum la porțile vieții veșnice, unde o purtase Mântuitorul fără ca ea să simtă. Și acum fiecare cuvânt al ei e ca o ciocănitură pentru a i-se deschide: „Știm că vine Mesia—care se zice Hristos—; când va veni Acela ne va spune nouă toate“. Socotiți că Dumnezeu poate să întârzieze a da răspuns unui asemenea suflet? Nu, iubli creștini. Mântuitorul îi răspunde îndată: „Eu sunt cel ce vorbesc cu tine“.

4. Odată cu aceasta se făcuse lumină deplină în sufletul femeiei samarinenice. Nu se mai îndoa de nimic și deosebia clar puterea păcatului de puterea darului și iubirii lui Dumnezeu. Iar pentru cele ce aveau să facă de aci înainte știa hotărît că trebuie să slujească numai lucrul lui Dumnezeu și să facă cunoscut tuturor slava și puterea Lui. Firea veche, supusă păcatului, își pierduse orice putere în ea; toată ființa ei era plină de puteri noi; samarineanca renăscuse la viața nouă în Dumnezeu.

În fântâna evanghelist ne spune că, lăsându-și găleata la fântână, a plecat în cetate și a vestit tuturor: „Veniți de vedeți un om, care mi-a spus toate câte am făcut. Nu cumva acesta e Mesia?“ Și apoi că „mulți dintre samarineni din acel oraș au crezut într'însul pentru cuvântul femeii, care mărturisise: Mi-a spus toate câte am făcut“. Opera samarinencii e plină de măreție și dovedește că prin ea lucră cu adevărat puterea lui Dumnezeu.

În epistola Sfântului Iacov cetim: „Frații mei, dacă vreunul dintre voi va rătăci dela adevăr și-l va întoarce cineva, să știe că celce a întors pe păcătos dela rătăcirea căii lui, își va mântui sufletul de moarte și va acoperi mulțime de păcate“ (Iacov V 19-20). Chemați de samarineancă, mulți au crezut în Domnul. Credința noastră a adus pe cineva la El?

Preot MANEA POPESCU

PRIMA APOLOGIE A SF. IUSTIN MARTIRUL

XXI. Și când noi afirmăm, că Cuvântul cel ce este primul născut al lui Dumnezeu, care s'a născut fără amestecare, Iisus Christos învățătorul nostru, care fiind răstignit, mort și înviat s'a înălțat la cer,—(prin acestea) noi nu adăogăm ceva nou la (cele spuse despre) cei numiți de voi fiii lui Zevs. 2) Știți câți fii atribue lui Zevs scriitorii așa de stimați de voi: pe Hermes cuvântul interpret și învățătorul tuturor, pe Asclepios, fost medic, care trăsnit fiind s'a suit la cer, pe Dionisos cel tăiat în bucăți, pe Haracles care s'a aruncat în foc pentru a scăpa de suferințe, pe Dioscuri, fiii Ledei, pe Perseu, fiul Danaei, și dintre oameni pe Bellerofontes (care s'a suit la cer) pe calul Pegas. 3) Ce să spunem de Ariadna și de toți cei așezați printre stele? Și de împărații voștri morți în fața voastră, pe cari considerându-i totdeauna nemuritori, găsiți pe câte cineva care se jură, că a văzut înălțându-se la cer din foc pe împăratul consumat complect de rug? 4) Câte fapte se povestesc de fiecare din așa numiții fii ai lui Zevs, n'am nevoie să le spun, fiindcă le știți; de altfel acelea s'au scris pentru coruperea și pervetirea celor ce se instruesc; căci toți socotesc frumos lucru să imiți pe Zei. 5) Departe de noi—cei cu sufletul curat—, o asemenea idee despre Zei, ca să consideri ca pe însuși stăpânul și creatorul tuturor lucrurilor pe Zevs paricidul și fiu de paricid, care se lasă învins de amor și de plăceri josnice și rușinoase, umblând după Ganimida și după multe femei adultere, iar pe fiii acestuia să-i arăți practicând aceleași fapte. 6) Însă după cum am spus (cf. cap. V₂), spiritele rele au făcut acestea; noi am fost învățați, că numai aceia sunt de apoteozat, cari trăesc cu pietate și în virtute aproape de Dumnezeu, iar cei răi și cari nu se pocăesc, credem că se vor pedepsi în focul veșnic.

XXII. Fiul lui Dumnezeu, cel numit Iisus, dacă (ar fi fost) numai om, era (totuși) demn să fie numit fiul lui Dumnezeu, căci toți scriitorii chiamă pe Dumnezeu tată al oamenilor și al zeilor. 2) Iar dacă noi spunem într'un sens propriu, că printr'o naștere deosebită s'a născut el din tatăl, Cuvântul lui Dumnezeu, după cum am spus mai înainte (cf. cap. XXI₁), acest fapt este comun și vouă, cari numiți pe Hermes cuvântul vestitor (trimis) de Dumnezeu. 3) Și dacă

cineva ne-ar obiecta, că el a fost răstignit, acest fapt este comun fiilor lui Zevs, enumerați mai sus, cari după părerea voastră au suferit. 4) Să istorisește că suferințele acelora n'au fost asemănătoare morții (lui Iisus), ci diferite, însă suferința lui deosebită nu pare a fi inferioară, ci, după cum am promis (cf. cap. XIII), vom arăta în continuarea discursului (că este) superioară, mai ales că s'a și arătat (a fi); căci cel mai puternic se arată din fapte. 5) Iar dacă spunem, că s'a născut dintr'o fecioară, (apoi) și acest fapt este comun la voi cu Perseu. 6) Și când spunem, că el a făcut sănătoși gârbovii și paraliticii și pe cei bolnavi din naștere, și a înviat morți, se pare că spunem fapte asemănătoare celor făcute de Asclepios.

XXIII. În fine să știți și voi, că (toate) câte spunem noi, învățate dela Christos și dela profeții premergători lui, sunt numai adevăruri, și (încă) mai vechi decât cele ale scriitorilor (voștri), și nu pentru aceasta le credem bune a vi le propune pentru a le primi, ci fiindcă spunem adevărul; 2) Iisus Christos singur este fiul lui Dumnezeu, Cuvântul lui, primul născut și puterea lui, care s'a făcut om cu voia lui și ne-a învățat pentru reînnoirea și regenerarea neamului omenesc; 3) și înainte ca el să se facă om între oameni, unii grăbindu-se, sub inspirația spiritelor rele (cf. cap. V; XXI₅), prin poezi dădeau ca petrecute poveștile inventatorilor de fabule; tot astfel au lucrat (spiritele rele) contra noastră cu fapte nelegiuite și calomnioase, nefiind nicio mărturie și nicio probă; —aceasta vom proba-o (îndată).

XXIV. În primul rând, fiindcă spunem aceleași lucruri ca Efinii, singuri (noi) suntem urâți pentru numele lui Christos, și (deși) nimic nu săvârșim rău, suntem (totuși) omorâți ca păcătoși; pretutindeni se pot adora arbori și râuri și șoareci și pisici și crocodili și multe alte animale, și nu sunt aceleași adorate de toți, ci fiecare are zeul său, încât toți sunt nelegiuiți unii pentru alții, pentru aceea că nu adoră aceleași (zeități). 2. Numai un lucru aveți să ne reproșați, că nu adorăm aceiași zei ai voștri, și nici nu aducem celor morți libațiuni și grăsimi sacrificiilor, și (nici) pe morminte coroane și jertfe. 3. Că știți bine, aceleași lucruri aci sunt Zei, aci animale, aci sunt consacrări sfinte.

Trad. de Diac. AL. N. CONST.

PLAN DE PREDICA SAU DE LECȚIUNE PRACTICĂ

IIISUS IN TEMPLU !

I. *Pregătirea* : a) Sfânta Evanghelie caracterizează viața familială a Mântuitorului prin *ascultare* și prin *progres continuu în vârstă, în înțelepciune* și în har.

b) Ea caracterizează viața Lui religioasă prin respectarea și împlinirea tuturor îndatoririlor ceremoniale și prin participarea sa la toate serviciile sfinte din Ierusalim în sărbătorile mari ale Ebreilor.

c) Următorul episod evanghelic vi-l arată pe Iisus ierarhizându-și datorile și dând preferență datoriiilor către Dumnezeu asupra datoriiilor către oameni :

II. *Anunțarea* : Iisus în templu-Luca II, 42-52.

III. *Tratarea* : a) Legea supranaturală nu suspendă legea naturală.

b) Legea supranaturală a fost promulgată în trei rânduri : întâiu în Paradis, apoi pe Sinai și în al treilea rând în tot drumul dela iesle la Crucea depe Golgota.

c) În momentul evanghelic indicat în paragraful, care ne preocupă, Mântuitorul confirmă și consfințește prin supunerea și ascultarea Sa de părinți, principiul *autorității* în cărmuirea duhovnicească a sufletelor și a conștiințelor morale.

d) Distanța dintre Nazaret și Ierusalim nu era o pledică pentru Mântuitorul de a-și îndeplini conștiințios datorile sale religioase.

e) Sfânta Fecioara Maria și bătrânul Iosif sânt neobosiți în observarea prescripțiilor legii și în împlinirea tuturor formelor de cult și de evlavie conștiințind prin aceasta puterea educativă a *exemplului* bun în creșterea creștinească a odraslelor noastre,

IV. f) Supunerea și ascultarea, care caracterizează viața familială a lui Iisus este axa vieții sociale din toate vremurile.

g) A trăi este una și a umbla cu Dumnezeu în viață este cu totul alta : Enoh a trăit 365 ani (Facerea V, 23) și a umblat cu Dumnezeu 300 ani (Facerea V, 22); apoi nu s'a mai văzut căci l-a luat Dumnezeu (Facerea V, 24.) A trăi

înseamnă a mânca, a bea a dormi, a petrece etc.

V. Ascultarea din familie este pârgă de susținere și de liniște a statului. Familia poate să existe fără stat; statul nu poate să existe fără familie!

IV. *Asocierea* : Statul este pentru familie; familia este pentru biserică; biserica este pentru individ; iar *individul este pentru Dumnezeu*.

Toată osteneala noastră trebuie să graviteze spre cele dumnezeiești.

V. *Aplicațiunea* : a) Epistolele sfântului apostol Pavel alcătuiesc un compendiu al virtuților, care de și trebuie să formeze bogăția sufletească a tuturor vârstelor, sânt însă în chip deosebit podoaba cea mai prețioasă și cea mai aleasă a tineretului creștin.

b) Toate tăriile și virtuțile noastre sufletești trebuie să ne păstreze trupul nostru, sufletul nostru și activitatea noastră socială într-o stare, care să placă lui Dumnezeu.

c) Sfântul Apostol Pavel recomandă tinerilor creștini să-și socotească trupurile lor ca o jertfă bine mirositoare adusă Domnului. Curățenia, cumpătarea și castitatea le cheazășuește sfânta trupurilor lor și-i ajută să crească și să sporească în înțelepciune și în har înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.

d) Tinerii trebuie să se îmbrace cu straele umilinții, care întru început se manifestă prin ascultare și silință de a cunoaște voința lui Dumnezeu cu scop de a o înfăptui, iar mai pe urmă prin credința care preferă înțelepciunea lui Dumnezeu înaintea înțelepciunii omenești.

e) Tinerii trebuie să dea dovadă de cea mai caldă iubire frățească față de semenii, întru cât formăm cu toții laolaltă o singură familie, a cărei căpetenie și al cărei conducător suprem este Iisus Hristos!

f) Pentru aceasta trebuie să zicem bisericii noastre : „Primește pe copilul acesta și hrănește-mi-l”. Exod II, 9.

Pr. MARIN C. IONESCU
Biserica Cuibu cu Barză

MIȘCAREA MISIONARĂ

Activitatea desfășurată de preoții din Protocopiul II Teleorman la cercurile pastorale din luna Martie 1928.

1. CERCUL MERIȘANI a ținut ședință în parohia Dobrotești în ziua de 11 Martie. Serviciul Divin s'a oficiat în sobor de toți preoții cercului fiind față primarul, d-nii învățători cu elevii și foarte mulți enoriași. Predica s'a rostit de Pr. N. Constantinescu făcând explicarea Ev. zilei. S'a oficiat apoi parastas pentru eroi în prezența tuturor văduvelor de război cu o mică cuvântare din partea Păr. președinte.

De la biserică cu toții au mers la școală, după dorința d-lui Primar, pentru ținerea ședinței publice căci vremea fiind rea poporul nu se mai putea aduna după masă. Ședința s'a deschis cu cântarea imnului „Impărate Cereșcu”, după care Păr. președinte a dat cuvântul Păr. N. Mihăescu vorbind despre „Christos regele societății”. D-l Director al școlii a adus mulțumiri preoților pentru munca aceasta depusă de ei cu atâta sacrificiu în slujba neamului. La ora 1 p. m. cu toții, preoți și cântăreți, s'au retras la casa parohului în ședință intimă discutându-se vers. 11 și 12 ale cap. II din Ep. către Galateni.

Pentru fondul cercului s'a colectat 107 lei iar la şedinţa publică din fondul general al cercului s'au împărţit la săraci 34 metri pânză.

2. CERCUL STRÂMBENI a ţinut şedinţă în ziua de 11 Martie în parohia Balaci. Sf. Leturghie s'a oficiat în sobor de preoţi, iar răspunsurile s'au dat de cântăreţi sub conducerea preşedintelui Ştefan Marinescu. Păr. Eftimie Popescu a predicat despre „Credinţă”. După Sf. Leturghie s'a slujit parastas pentru eroi. Sf. Locaş părea neîncăpător de mulţimea celor prezenţi, comuna Balaci fiind un centru administrativ.

La ora 11 1/2 a urmat şedinţa intimă în care Păr. I. Mocanu a făcut un rezumat al cărţii «Relele concubinagiului» de Em. Elefterescu.

După masă a avut loc şedinţa publică în localul şcolii care s'a deschis cu cântarea rugăciunii „Tatăl nostru”.

Conferinţa s'a ţinut de pr. preşedinte M. Popescu despre „Datoriile soţilor de a da o bună creştere religioasă a copiilor”.

La fondul cercului s'a adăugat 128 lei.

3. CERCUL BĂRLA a ţinut şedinţă la biserică filială din com. Bărla în ziua de 18 Martie.

Serviciul divin s'a oficiat de preoţii cercului în sobor. Predica s'a rostit de pr. Gh. Voinescu având ca temă „Cel ce voeşte să vină după mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea sa şi să urmeze Mie”. La sfârşit s'a slujit obicinuitul parastas pentru eroi.

Intre orele 11-12 a. m. s'a ţinut şedinţă intimă cu discuţiuni asupra bunului mers al cercului şi care au urmat în tot timpul mesei, care s'a luat împreună cu cântăreţii.

La ora 2 p. m. s'a deschis şedinţa publică în sala şcolii executându-se cu elevii Imnul Regal, iar Păr. preşedinte I. T. Popescu luând cuvântul îşi dezvoltă subiectul: „Fericirea VI” din predica de pe munte. După ce s'au produs diferite coruri şi recitări de poezii cu elevii a urmat tratarea subiectului cu caracter gospodăresc despre: „Cultura plantelor de nutreţ” de Păr. Th. Dumitrescu de care C. Sa s'a ocupat personal având deci o bogată experienţă.

Cu învoirea Păr. preşedinte, d-l învăţător Ion D-tru vorbeşte despre „Şcoală şi Biserică” după care şedinţa s'a închis, în cântecele elevilor de şcoală.

Pentru fondul cercului s'au colectat 82 lei.

4. CERCUL SF. IOAN CHRISOSTOM a ţinut şedinţă la 18. Martie în parohia Ciolăneşti Deal II. Sf. slujbă s'a oficiat de preoţi în sobor la care au asistat autorităţile comunale, d-nii învăţători cu elevii şi poporul. În predică Păr. I. Gâdea a făcut explicarea Ev. zilei (Dumineca III din post). La sfârşitul sf. slujbe toţi preoţii au citit un parastas în memoria celor căzuţi pe câmpul de luptă, impresionând până la lacrimi pe toţi cei prezenţi.

După masă a avut loc şedinţa publică în localul şcolii primare mixte No. 2, la care a conferenţiat pr. M. Marinescu despre „Taina Preoţiei”. După conferinţă d-nii învăţători au delec-

tat publicul cu diferite producţii muzicale şi recitări de poezii.

Păr. preşedinte mulţumeşte celor prezenţi distribuind în mod gratuit 33 broşuri cu conţinut moral, din fondul cercului.

Pentru fond s'a colectat suma de 54 lei.

5. CERCUL SCRIOAŞTEA a ţinut şedinţă în parohia „Sf. Adormire” din Roşiorii de Vede în ziua de 11 Martie a. c. Serviciul divin s'a oficiat în sobor de preoţi. Predica a fost rostită de pr. C. Marinescu cu explicarea Ev. zilei, iar la sfârşit s'a făcut parastas pentru eroi din aceeaşi parohie.

Cu această ocaziune s'a adăugat la fondul cercului din leturghii şi diferite servicii suma de lei 254.

Şedinţa publică s'a suspendat întrucât din cauza viscolului n'a venit nici un enoriaş la şcoală.

6. CERCUL ROŞIORII DE VEDE a ţinut şedinţă în parohia „Sf. Ilie” din Roşiorii de Vede în ziua de 18 Martie. Serviciul divin s'a oficiat de preoţii: C. Stoicescu, I. Stănescu, B. Dimănescu şi pr. Leanca.

A predicat păr. P. Ionescu despre „Sf. Cruce”. S'a oficiat apoi un serviciu pentru eroi de către toţi preoţii prezenţi.

La ora 2 după masă a avut loc şedinţa publică în localul şcolii. Aci a vorbit păr. P. Ionescu despre „Cultul bisericesc”.

Pentru fondul cercului s'au colectat 60 lei.

* * *

PROTOIERIA JUD. MUSCEL CIRC. II, PRIBOENI. — Cercul pastoral Mărăcineni a ţinut şedinţa la 26 Februarie în parohia Ciumeşti şi la 1 Aprilie în parohia Purcăreni.

Serviciile s'au oficiat în sobor. Răspunsurile au fost date de corul c. bisericesc. S'a oficiat parastas p. eroii neamului.

Au predicat preoţii Const. Dragomirescu despre post şi Constantin I. Radu, pericopa Evangheliei din Duminica V-a a postului.

La şedinţele intime au vorbit Pr. Const. Lupăşcu şi Pr. Teodor Rădulescu — discutând ordinele primite, critica serviciului divin şi predicii — şi discuţia broşurilor c. Adventismului „Mântuirea” „Viaţa şi suflet” şi „Adventismul şi Dreapta Credinţă”, etc.

La şedinţele publice corul cântăreţilor bisericesci împreună cu preoţii au cântat Impărate Ceresc, Doamne al puterilor, Cu noi este Dumnezeu Cuvine-se cu adevărat şi Cât de mărit este Domnul în Sion”.

La şedinţele publice s'a vorbit în prima despre „Casele Naţionale” Pr. Const. Lupăşcu şi Teodor Rădulescu despre milostenie, iar la al doilea s'a citit pastorală I. P. S. S. Patriarh contra înjurăturilor şi sudalmelor, — de pr. Const. Lupăşcu şi Pr. N. Constantinescu, preşedinte, a vorbit despre „Pregătirea creştinului pentru învierea Domnului”. La ambele şedinţe s'au împărţit gratuit 160 broşuri religioase — iar fondul

cercului s'a mărit cu suma de lei 350. Ședința următoare se va ține la 29 Aprilie a. c. în parohia Micești. Vor vorbi preoții: Const. Lupașcu, N. Constantinescu și N. Gh. Popescu.

În duminica a 5-a a postului mare, 1 Aprilie a. c., în parohia Stâlpeni, cercul pastoral „Stâlpeni din prot. II Muscel, ședința sa. Prezenți toți preoții cercului—9 la număr—asistă școala—ele învățătorii săi și învățătorii cercului respectiv—Predica s'a rostit de Pr. I. Mănoilescu—despre *„Mântuirea creștinismului prin puterea Darului și voința individuală”*.

S'a oficiat și parastas p. eroi. În ședința publică a vorbit învățătorul Popescu despre *„Curățenia sufletului* Copiii școlii au recitat poezii și au cântat coruri.

MIȘCARE ÎN CLER.

HIROTONII. — 1. Sem. Aurel Ghiocel hirotonit preot în ziua de 8 Aprilie a. c. pe seama parohiei Negrești, Mușcel.

2. Sem. Petre Chirea hirotonit în ziua de 8 Aprilie a. c. pe seama parohiei Pleșovu, jud. Teleorman.

3. Sem. Botezatu Alexandru hir. în ziua de 7 Aprilie a. c. pe seama parohiei Diaconești, Dâmbovița.

4. Sem. Vasile Nica, hirotonit preot în ziua de 7 Aprilie a. c. pe seama parohiei Brâncoveni, Dâmbovița.

5. Sem. Badea Sotir, hirotonit în ziua de 12 Aprilie pe seama parohiei Cojocaru, Dâmbovița.

Pr. Alex. Nicoreanu din par. Chirolu, Ilfov se transferă pe ziua de 1 Maiu a. c. în postul de paroh al parohiei „Popa-Chițu” din Capitală.

Pr. Marin Sachelarie dela Afumați, Ilfov, demisionează pe data de 1 Maiu a. c.

Pr. Const. M. Petre din Ploești se numește pe 1 Aprilie a. c. paroh al bis. Sf. Haralambie din Ploești.

Pr. Ilie Popescu dela parohia Hodivoia, Vlașca, a fost scos la pensie din oficiu pe data 15 Aprilie a. c.

NUMIRI, DECESE, ETC. ETC. DE CÂNTĂREȚI ȘI PARACLISERI DE LA 1—15 APRILIE 1928. — 1. D-l Ioan A. Mircea, se numește cânt. II, pe 1 Ianuarie a. c., la M-rea închisoare Văcărești în locul lui Popescu F. Nicolae, demisionat pe aceeași dată.

2. Marin Trandafirescu se numește cânt. II, pe 1 Aprilie a. c. la parohia Blejești-Vlașca, în locul vacant.

3. Gheorghe Gh. Ene se numește pe 1 Aprilie a. c. cânt. la parohia Sărulești Ilfov în locul lui Teodor Popescu decedat.

4. N. Lungu se numește pe data de 1 Febr. a. c., dirijor la parohia „Amza” din Capitală circ. I, în locul lui St. Stoicescu, demisionat pe aceeași dată.

5. Danil Popescu, cânt. în parohia Ghergani Dâmbovița, a fost suspendat pe 1 Septembrie 1927.

6. Anghel M. Badea, se numește pe 1 Aprilie a. c., cânt. provizoriu la Căscioarele-Vlașca, în

locul lui Dobre Tănăsescu, destituit pe 1 Iulie 1927.

7. Tudor Desculțu se numește pe 1 Aprilie cânt. la Segarcea din Vale, Teleorman, în locul lui Marin Popescu, decedat la 3 Martie 1927.

8. Ilie Alexandru Măgureanu cânt. în parohia Saxoni-Ilfov, demisionează pe 1 Martie a. c.

9. Vasile Constantinescu se numește pe 1 Aprilie a. c., cânt. la biserica Mihai Vodă din Capitală în locul lui Ion Trușă demisionat pe aceeași dată; iar în postul de paracliser se numește Paraschiv Dobre în locul lui Axente Dodici demisionat pe aceeași dată.

10. Dumitru Costea se numește pe 1 Mai a. c., cânt. II, la bis. Sf. Atanasie din Ploești, în postul nou înființat.

11. Dumitru Costea demisionează pe 1 Maiu de la biserica Sf. Gheorghe din Ploești, din postul de cântăreț.

FRAȚII NOȘTRI PREOȚI DECEDAȚI. — Vineri, 6 Aprilie a. c. a încetat din viață distinsul preot și eminentul învățător — Ioan Dumitrahescu — pensionar în vârstă de 71 ani.

De moartea lui neașteptată și fulgerătoare s'a resimțit o regiune întreagă.

Din munca fără preget a acestui dascăl în dublu rol — în biserică și școală — arătată din belșug de vorbitorii ce i-au făcut panegirice — s'a evidențiat necesitatea unității culturale-morale-religioase în masa poporului nostru.

Dumnezeu să-l odihnească în ceata celor drepți și neuitată să-l fie amintirea.

STARIȚĂ DECEDATĂ

În ziua de 15 Aprilie a. c., (Ziua Sf. Paști) a încetat din viață una din cele mai vrednice starițe a Mănăstirilor Noastre, Maica Agatia Cristescu, starița Sfintei Mănăstiri „Samurcășești” (Ciorogârla).

Pe lângă calitățile duhovnicești de evlavie adâncă și împăciuitoare a celor răsvrățite, pe lângă viața curată de adevărată călugăriță, decedata stariță a dat dovadă că este și o excelentă administratoare a averii Mănăstirii.

A fost aleasă superioară a Sfintei Mănăstiri în Aprilie 1913 și a funcționat până la 15 Aprilie 1928. În decursul acestui timp a făcut următoarele îmbunătățiri la Sfânta Mănăstire;

1) Două clopote în valoare de lei 11.000; 2) Un sfânt Epitaf adormirea Maicii Domnului, în valoare de lei 18.000; 3) Din vânzarea cărții monografia Mănăstirii a făcut împrejmuirea sfintei Mănăstiri de lei 14.012; 4) Din liste de subscripție, a realizat suma de lei 465.001, care se găsește depusă la banca Albina, cu recipisa Nr. 348; 5) A constituit un fond inalienabil în sumă de lei 37.509; 6) O donațiune în bonuri în sumă de lei 90.000; 7) Din pantahuză suma de lei în bonuri 126000. Total lei 761.522.

Regretăm stingerrea din viață a acestei vrednice starițe în vârstă de abia 62 de ani, și rugăm pe Dumnezeu să-i facă parte de fericirea cerească.

Cons. referent,
Pr. EUGEN BARBULESCU

CRONICA INTERNA

În ziua de 1 Aprilie a. c., s'a sfințit de către Prea S. Episcop Ghenadie al Buzăului, biserica parohială din satul Găgeni-Prahova — satul natal al P. S. Sale — înconjurat de un sobor de preoți. La Solemnitate a luat parte și D-l Nicolaescu, membru în adunarea eparhială. În fața credincioșilor, nu tocmai mulți la număr, fie din cauza micimii satului, fie din cauză că din satele vecine nu au venit, timpul fiind nu tocmai favorabil, s'a desfășurat în mod impunător serviciul divin.

Au cuvântat: P. S. Episcop, dând sfaturi credincioșilor să fie buni creștini și buni români.

D-l Prefect I. Mihăileanu, arătând importanța cea mare pe care o are biserica în viața neamului, și stăruind ca poporul să iubească biserica și școala cei doi ochi ai neamului românesc.

Deasemenea a vorbit și P. C. Protopop stăruind asupra faptului că bucuria de azi a credincioșilor și a tuturor celor prezenți, va fi deplină numai dacă vor ști să rămână în Hristos și dacă odată cu zidirea bisericuții lor ca loc de închinăciune, vor ști să zidească și biserici vii în suflete, în care să ardă continuu candela sfântă a sfințelilor învățături.

Această biserică s'a refăcut în întregime, în urma incendiului suferit în 1924 și a costat circa 300.000 lei. Din aceștia 250.000 lei s'au strâns de credincioși, iar 50 000 lei au fost dați de Prefectură.

Cu ocazia sfințirii, a dat ajutoare cu găzduirea și cu masa autorităților și a clerului familia Stănescu din localitate, o casă de f. buni creștini.

Credincioșii, au rămas cu foarte frumoasă impresie și adânc mișcați sufletește. A fost încă un moment de afirmațiune a puterii cultului ortodox.

Atragem atențiunea C. C. preoți asupra următoarei dispozițiuni, în legătură cu catehizarea tineretului:

„Potrivită cu hotărârea Adunării Eparhiale din Mai 1927 vă repetăm dispozițiunea Noastră că în fiecare parohie Sâmbăta după amiază, și în legătură cu săvârșirea slujbei vecerniei, să se facă catehizarea tinerimei școlare.

Printr'o adresă a Noastră, am intervenit la Ministerul Instrucțiunii ca să dea poruncă învățătorilor ca și ei să contribuie la buna reușită a acestei importante lucrări, obligându-i să vină cu elevii de școală la biserică, unde se va face catehizarea.

Dacă cineva socotește că poate catehiza pe elevii mai ușor în localul școlii, e liber s'o facă, fiind și în bună înțelegere cu direcțiunea școlii.

Pentru orientare, preoții se vor folosi de catehismul Părintelui Profesor I. Mihălcescu, editat de Institutul biblic al bisericii ortodoxe.

Ne veți raporta cât mai complect și mai des asupra mersului catehizării tinerimei, care acum se poate face fără piedica lipsei de lemne și deci de foc“.

CĂLUGĂRII. — În ziua de 18 Aprilie (Miercuri Săpt. luminată), I. P. S. Patriarh a săvârșit tundera în monahism a 17 surori dela Mănăstirea

Pasărea. Au fost tunse rasofoare 12 și monahii desăvârșite 5. I. P. S. Sa a introdus regulă și în această privință. Cu gândul de a reface viața mănăstirească, ce începuse să decadă, atât din punct de vedere duhovnicesc și moral cât și material, I. P. S. Sa, dela venirea pe tronul mitropolit din București, 1 Ianuarie 1920, se ocupă personal de înflorirea acestor așezăminte. Căutând mai întâiu să le dea o îndrumare gospodărească, a ajuns ca fiecare mănăstire de călugări și de călugărițe să pună câte ceva deoparte, agonisind pentru zile grele. Și de unde până la acea dată, nici cea mai bogată mănăstire nu avea nimic economisit, deși avuse de administrat sute de pogoane, bălți cu pește, trestie, vii etc., dela 1920 încoace se întrec să arate, la sfârșitul anului financiar, care a depus mai mult ca fond al mănăstirii. Și astfel avem mănăstiri cari administrează fonduri de milioane. Ne întrebăm ce s'au făcut veniturile acestor mănăstiri bogate, dela înființarea lor de sute de ani până azi, căci nu s'a găsit măcar 20 bani economisit nicăieri?

Concomitent cu înaintarea lor materială a căutat a le da o îndrumare utilitară, în spiritul vremii în care trăim: adică, după cum în vechime mănăstirile erau azile de bătrâni, focare de cultură având tipografii, școli etc., tot astfel și Inaltul nostru Stăpân, urmând îndemnul înaintașilor și spiritul vremii, a înființat la Mănăstirea Cernica o tipografie, unde lucrează de și-e mai mare dragul călugării; la Mănăstirea Pasărea Ilfov și Suzana (Prahova) s'au înființat orfelinate de războiu și școli primare, pentru ca ficele celor ce ne-au dat țara întregită, să găsească o mângâiere de mamă, la sânul celor ce și-au sacrificat viața pentru un ideal umanitar; la alte Mănăstiri cunoscute: Țigănești, Ciorogârla, Viforâta, Nămăești, Zamfira, avem bune începuturi de ateliere de covoare și țesătorii, pentru ca în timpul când călugărițele nu sunt la rugăciune, să-și ocupe timpul lucrând, căci și aceasta este tot o rugăciune. În fine, cu gânduri tot așa înalte, intenționează a face școli și mai înalte de cultură, cum este seminarul orfanilor de preoți ce s'a înjghebat deocamdată cu orfanii de războiu la Mănăstirea Negru-Vodă din Câmpul-Lung, seminarul monahal dela Cernica, Școala de cântăreți depe lângă Patriarhie, urmată de Academia de muzică religioasă, ce a luat ființă chiar din anul acesta, etc.

Pentru primirea în monahism, atât la călugări cât și la călugărițe, pentru a nu mai primi elemente absolut nepregătite, cari cred că viața de mănăstire nu este decât o transportare a vieții din lume sub altă haină mai respectată și mai la adăpost de nevoi, s'a instituit examen înaintea unei comisiuni, și după un program mai dinainte stabilit. (A se vedea reg. în cuprinsul curierului).

Tot în acest scop, I. P. S. Sa a rânduit ca toate copilele ce vin cu studii neterminate din lume, să fie trimise la o școală specială de călugărie, pe care niște maici de toată lauda: Epiphania Moisescu, Olga și Teodosia Gologan au

înființat la Mănăstirea Bistrița-Vâlcea sub denumirea de „Acoperământul Maicii Domnului“.

Acolo avem anul acesta 15 copile, care sporite pe fiecare an, cu elemente noi, vor fi călugărițele și stărițele de mâine, cu o cultură mai aleasă, cu un ideal mai înalt și cu un spirit de sacrificiu mai viu ca a celor de azi. Când vom ajunge și noi, ca în Apus, de ex., ca surorile de caritate de prin spitale, pedagoagele și profesoarele școalelor de fete, conducătoarele de copii, conducătoarele de coruri și cântărețele cu studii mai aprofundate de muzică din instituțiile noastre, să fie numai îmbrăcate în haina stimată a călugărilor?... Noi sperăm că urmărind acest gând, îl vom vedea împlinit, cu ajutorul lui Dumnezeu, chiar sub oblăduirea norocoasă a Înalt P. S. nostru Patriarh Miron.

În acest gând au fost călugărite cele 17 surori dela mănăstirea Pasărea și dacă nu vor fi tocmai ceiace așteptăm noi dela ele, cel puțin să știe toate cele doritoare de a purta această haină a smereniei și chipului îngeresc, că vor trebui să-și schimbe pe viitor și mentalitatea cu care au venit din lume și sânguința la lucru.

JUNIOR

DAR FĂCUT I. P. S. PATRIARH ȘI ÎNALT REGENT — Muscelenii preoți și mireni, în frunte cu vrednicul lor prefect N. Nicolau și protopop N. Proca, au avut o delicată atențiune față de I. P. S. nostru Patriarh și Înalt Regent, făcându-i dar, o frumoasă și bine situată vilă la Dragoslavele, sub muntele Pravățului.

La ziua de 19 Aprilie (Joia luminată). I. P. S. Sa, a fost invitat de fiii Săi musceleni să vină în acele părți spre a le arăta ce mai trebuie făcut la noul local de odihnă, darul dragostei lor, și nu mică l-a fost surpriza, dându-i casa reparată gata, numai să instaleze mobilele într'ansa.

Satul Dragoslavele așezat pe valea Dâmboviței, între Nămăești și Rucăr, la o distanță de 20—25 km de Câmpul-Lung, oferă vizitatorilor cea mai plăcută poziție din aceste părți. Așezat între munții Mateiaș, Pravăț și Căpitanul, în jurul cărora s'au dat lupte cumplite împotriva hoardelor germane, el este un însemnat loc istoric; iar acum prin înfăptuirea fericitei idei de a prinde ca cetățean al său, pe întâiul stătător al Bisericii ortodoxe române, care de 40 ani gândește și lucrează pentru înfrîparea celui mai mare ideal al Românilor, Dumnezeu a vrut ca la adăpostul munților și vraja apelor, ce au fost martore cruntelor bătălii, să găsească loc de odihnă — după atâta muncă, — și capul statului, membru în Înalta Regență, Patriarhul Miron, ce îmbină în mod atât de strălucit în persoana sa, ambele demnități.

A fost primit cu dragoste fiască de săteni; și sătenile dragoslăvence, îmbrăcați în frumosul costum național din Muscel. La capul punței de peste Dâmbovița, făcută acum, aștepta o companie de soldați din reg. 30., cu muzică militară și conduși de doi ofițeri. Din cerdacul casei, care dominează întregul ținut, D-l Prefect al Județului, după o scurtă cuvântare îi înmânează Înaltului

Ierarh al Bisericii cheile *modeslei căsuțe*, pe care muscelenii i-o fac dar.

Părintele protopop al Județului, N. Proca, deasemenea arată omagiul preoției muscelene față de stăpânul lor, iar d-l Catrinescu, președintele obștei Dragoslavele, în numele sătenilor exprimă marea satisfacție ce o au, primind ca cetățean al comunei lor pe I. P. S. Patriarh și membru în consiliul de regență.

I. P. S. Patriarh mulțumește călduros celor ce i-au făcut acest frumos dar, *care nu este o modestă casă, ci, în comparație cu casa în care s'a născut și a văzut lumina zilei, este un adevărat palat.*

Cu acest prilej amintește locul modest din care a ieșit, Toplița română din Ardeal; cum până, a ajuns de a terminat studiile a umblat îmbrăcat în straie țărănești cași ei, și de aceia îi place așa de mult că s'au adunat în așa număr și toți îmbrăcați în pitorescul nostru port național; că „gândul părinților a fost nu mă vadă un om mai înstărit, un „popă în sat“ dar bunul Dumnezeu văzând că am renunțat la familia mea, pentru a mă dedica familiei celei mari a neamului, m'a ridicat la cea mai înaltă treaptă, ajungând episcop, mitropolit, iar în cele din urmă Patriarh al celor 14 milioane de ortodoxi. Iar acum pe umerii mei slabi a voit să-mi pună și sarcina de membru în Înalta Regență, ca împreună cu ceilalți membrii, să stăm de pază, călăuzind pașii plăpânzi ai iubitului nostru Rege M. hai, I, pe care Dumnezeu să ne învrednicească să-l vedem conducând singur iubita noastră țară“. (Muzica intonează Trăiască Regele).

„Cheile pe care mi le încredințează d-l Prefect spre a deschide această casă, care este un adevărat palat, ce are la temelie nu numai piatră și beton ci însă și dragostea Dragoslavenilor, care este cea mai puternică, și mai trainică temelie, aș vrea ca bunul Dumnezeu să le prefacă în niște chei duhovnicești cu care să pot deschide inima fiecăruia dintre cei vor veni aici și acolo să mă sălășluiesc în dragostea lor nesfârșită. După aceea aș dori ca tuturor cari vor veni aici, cât voi putea să stau a mă odihni în timpul verei, să le pun la inimă două învățăminte mai de seamă, cu care eu am reușit de m'am ridicat unde sunt: I-lu *muncă neîncetată de zi și de noapte* cu credința nestrămutată de a reuși și al II-lea *cinstea desăvârșită în toate actele mele*. Cu aceste simțiminte eu vă mulțumesc, dragilor mei, de onoarea ce mi-ați făcut și vă făgăduiesc că, cu aceiași dragoste cu care m'ați înconjurat, vă voi primi sub acoperământul casei mele din Dragoslavele“.

Vizitează apoi toate camerele și împrejurimea și în aceeași zi pleacă spre C.-Lung, însoțit de aceleași persoane cu care a venit, pe tot parcursul drumului fiind întâmpinat de popor, ce făcuse arcuri de triumf și cu drapele la toate autoritățile. După masă, la ora 4, a mers la Mănăstirea Negru Vodă, unde era așteptat de tot poporul. Aci în urma neînțelegerilor ivite între parohie și direcția seminarului orfanilor, în ultimul timp, relațiunile între cele 2 organe erau foarte încordate.

I. P. S. Patriarh a ținut ca din acest prilej să

le explice clar cum stă situația și gândul ce nutrește pentru înflorirea acestei instituții.

Această chestiune, împreună cu cuvântarea ținută o voi da într'un număr viitor, acum neavând loc îndestulător.

INSOTITOR

Prin ordinul No. 2855 din 28 Aprilie 1928, Sf. Mitropolie a făcut cunoscut tuturor preoților ca, înainte de a începe slujba înmormântării, să ceară familiei mortului biletul stării civile sau, prin orice alte mijloace, să se intereseze unde-l înmormântează și numai după ce s'au încredințat că-l duc la mormânt, nu la crematoriu, să officieze slujba cuvenită. Aceasta în conformitate cu hotărârea Sfântului Sinod, care oprește a se săvârși înmormântarea creștinească celor incinerati, fiindcă incinerarea morților e în contradicție cu doctrina sfintei biserici.

Joi, 26 Aprilie a. c. s'a făcut învestitura I. P. S. Arhiepiscop Gurie ca Mitropolit al Basarabiei,

urmându-se programul stabilit pentru asemenea ceremonii. Deși vremea ploioasă, totuși atât în drumul dela Sf. Patriarhie până la Palatul Regal cât și la înapoiere spre Sf. Patriarhie, trotuarele străzilor erau complet ocupate de creștini doritori de a privi trecerea cortegiului.

—o—

P. S. Vicar Arhiepiscop Titu S. Târgovișteanu a făcut, în zilele dela 23—27 o călătorie la Sofia în Bulgaria, unde a luat parte la congresul studenților creștini ortodoxi din Peninsula Balcanică.

—o—

În numărul de față al „Apostolului” lipsește cronică externă, pentru că Cronicarul n'a fost în București.

—o—

Numărul viitor al Apostolului va cuprinde o foarte interesantă cronică externă asupra rezultatelor obținute în congresul studenților creștini ortodoxi din peninsula Balcanică.

CARTI, REVISTE

Cuvântări și predici ale unui tânăr teolog, mai târziu cleric român în țară sub stăpânire streină 1889-1909. Acest tânăr teolog este înalt Prea Sfințitul nostru Patriarh Dr. Miron Cristea, căruia Dumnezeu i-a hărăzit bucuria de a lucra, ca nimeni altul, patru decenii cu acea putere de muncă și viziune clară proprii oamenilor epocali.

Volumul de față este al treilea, dintre cele pe cari I. P. S. Patriarh ni-le-a pus la îndemână în anii din urmă. Două s'au tipărit în anul 1923 și anume: 1. *Pastorale și Cuvântări* ale unui episcop român în țară sub stăpânire streină și 2. *Cuvântări* ținute I. P. S. Sa D. D. Dr. Miron Cristea, Mitropolit Primat al României. În *Pastorale și Cuvântări* sunt strânse 56 cuvinte la diferite ocazii, scrise sau grăite între anii 1910-1918; în *Cuvântări* se găsesc 97 cuvinte, cari însemnează tot atâtea momente solemne însemnate de I. P. S. Sa între anii 1918-1923. Fără îndoială că cetitorii acestor două volume s'au despărțit de cetirea lor cu dorința de a avea înainte și volumul cu manifestările culturale și pastorale ale I. P. S. Patriarh din vremea dinaintea anului 1910, deci din vremea anilor cu care și-a început lucrul Său în sânul bisericii noastre. Această dorință ne-o împlinește acum I. P. S. Patriarh, dând publicității *Cuvântări și Predici* ale unui tânăr teolog, mai târziu cleric român în țară sub stăpânire streină, 1889—1909. În acest al treilea volum, tipărit de curând, se cuprind 60 cuvântări ținute între anii 1889—1910 și 9 între anii 1911—1918. Iată deci că acum avem strânse, firește pe cât

s'a putut omenește, în trei volume tipărite foarte îngrijit, un număr de 222 cuvântări, predici, pastorale etc., alcătuite de I. P. S. Sa și scrise sau vorbite într'un răstimp de 33 ani, adică dela 1889—1922. Firește că aceste 222 cuvântări etc. reprezintă numai o infimă parte din activitatea prodigioasă desfășurată de I. P. S. Patriarh încă decând era student și până azi. Din cetirea lor însă răsare luminos imaginea, complet determinată încă dela primele începuturi de activitate, a unui suflet care crește în continuu în ceea ce privește posibilitățile de realizare, dar rămâne statornic slujitor al ideii religioase creștine ortodoxe, pe care o susține înainte de orice cu prisoselnice puteri culturale și al ideii naționale.

Cetiți primele predici și cuvântări ale tânărului teolog seminarist Ilie Cristea ținute în 1889 și cetiți și cuvântarea la hirotonia P. C. Pr. Grigorie Pișculescu, primul misionar intern, ținută în 8 Septembrie 1922, deci după 33 ani, și veți vedea că, dacă în locul vioiciunii și expansivității tânărului teolog Ilie Cristea dela 1889 găsim prudența și puterea de afirmațiune definitivă și netăgăduită a nevoilor bisericii și mijloacelor de împlinire a lor, — atât vioiciunea cât și expansivitatea de atunci sunt rădăcinile din care au răsărit în chip firesc prudența și puterea de afirmațiune definitivă de astăzi.

În sfârșit în aceste trei volume putem urmări evoluțiunea fără salturi, dar unică în felul ei, a personalității Aceluia pe care Dumnezeu l-a pus în fruntea bisericii în timpuri în care totul trebuie prefăcut, dacă nu chiar creiat din nou.

Intr'o recenzie scurtă nici nu poate fi vorba de schițat măcar această chestiune, din care totuș s'ar putea revărsa atâta aureoliă asupra bisericii noastre.

Cetitorii noștri pot cere aceste trei volume la librăria D-lui Pavel Suru, Calea Victoriei-București unde se vând cu prețurile arătate aci:

1. *Pastorale și Cuvântări* ale unui episcop român în țară sub stăpânire streină, 1923, 50 lei;

2. *Cuvântări* ținute de Înalt Prea Sfinția Sa D. Dr. Miron Cristea, Mitropolit Primat al României, 1923, 60 lei, și

3. *Cuvântări și predici* ale unui tânăr teolog, mai târziu cleric român în țară sub stăpânire streină 1928, 120 lei pe hârtie satinată, sau 150 lei pe hârtie velină.

* * *

Patrie și Neam de Marin Ștefănescu, profesor universitar, Președintele Asociației Cultul Patriei, str. Cobălcescu No. 2 A. București. Un volum, formatul cărților de școală, 80 pagini, prețul 40 lei.

Cunoscutul profesor universitar și înțeleptul doctrinar al naționalismului românesc D-l Marin Ștefănescu, președintele Asociației Cultul Patriei a dat la iveală lucrarea intitulată *Patrie și Neam*, în care tratează despre: Dragostea de țară, omul caută fericirea. În silința de a ne împlini datoria este fericirea, Fericirea noastră este în fericirea țării noastre, ce este Patria?, Ce este neamul?, Dovezi și datorii pentru Patrie și Neam, Statul, Povestea Neamului și Cultul Patriei. Pentru D-l Profesor Marin Ștefănescu naționalismul nu este numai o doctrină, ci însuși conținutul vieții omenești, care nu poate fi desprinsă din cadrul natural al vetrii părintești și nici nu se poate dezvolta decât în temeiul legăturilor spirituale cu toți cei ce au avut aceeași limbă, aceeași credință și aceeași năzuință. Mai mult: „Patria este moștenirea pe care am primit-o dela părințele nostru ceresc, Tatăl-Dumnezeu, ca s'o păstrăm și s'o desăvârșim. Pentru aceasta ea se zice țara părintească” (pag. 23). E vorba deci de acel naționalism, care departe de a fi exclusivist, departe de a-și trage puterea din cupa urii față de alte neamuri, se înalță în iubirea de patrie până la sfințenie: „Cultul patriei este o societate de români, care urmărește, cu orice preț, să înalțe iubirea de patrie până la sfințenie” (pag. 52).

Scrișul D-lui profesor Marin Ștefănescu e limpede, pentru că e scos dintr'o inimă plină de iubire pentru patrie și credință în Dumnezeu; e întrariat pentru că nu rămâne numai vorbă ci e însoțit și de faptă și e atractiv, impresionant și convingător pentru că poartă și răscolește în inima cetitorului aceleași gânduri — imputernicite și limpezite în măsură egală cu urmărirea atentă a cugetării românești și creștinești de care e plin.

O recomandăm călduros tuturor cetitorilor revistei noastre, fiind încredințați că această lucrare nu trebuie să lipsească din casa oricărui bun român și creștin.

* * *

Revistele, gazetele, și foile religioase, cari apar în cuprinsul Eparhiei noastre:

1. *Biserica ortodoxă română*, revista oficială a sfântului Sinod, 100 lei abonament anual, administrația la Sfântul Sinod, curtea bisericii Antim, București.

2. *Apostolul*, curierul Arhiepiscopiei Bucureștilor, 150 lei abonamentul anual, administrația la sf. Mitropolie București.

3. *Nova Revistă Bisericească*, abonamentul 160 lei anual, administrația în strada Bucovina, 24 București.

4. *Crucea*, abonamentul 300 lei, anual, administrația str. Buzești 2-4 București.

5. *Glasul Monahilor*, abonamentul 180 lei anual, administrația str. Pasteur No. 27 București.

6. *Dumineca Ortodoxă*, abonamentul 60 lei anual, administrația Biserica Sf. Vineri Herasca, București.

7. *Gânduri Creștinești*, abonamentul 60 lei anual, administrația la Fabrica Belvedere-Regie, București.

8. *Foaia Noastră*, administrația str. V. Boerescu No. 3.

9. *Cuvânt Bun*, abonamentul 60 lei anual, administrația la Școala de Cântăreți, Sf. Mitropolie, București.

10. *Vestea Bună*, abonamentul 60 lei anual, administrația la Preotul M. Șerpoianu, Prelungirea Griviței, București.

11. *Foaia Parohială*, a Bisericii Amza, București.

12. *Foaia Parohială*, a bisericii Cărmidarii de sus, București.

13. *Vino și Vezi*, apare la Câmpulung-Muscel. Se cere la Preotul N. Bănăneanu.

14. *Prietenul Poporului*, abonamentul 60 lei anual, administrația în str. Negru-Vădă, 62, Câmpulung-Muscel.

15. *Clerul Dâmboviței*, apare în Târgoviște jud. Dâmbovița.

16. *Dreptarul*, abonamentul 150 lei anual, administrația în str. Bărăției, 15, Târgoviște.

17. *Lumina Sfintei Scripturi*, abonamentul 60 lei anual, administrația la biserica Sf. Vineri Nouă, București.

18. *Graiul vremii*, organ al Asociației generale a preoților și al Societății Clerului „Ajutorul” din București, Boulevardul Pache 55, 100 lei abonamentul anual, apare la 1 și 15 ale fiecărei luni.

* * *

A apărut *Logos*, revue internațională de synthèse chretienne ortodoxe, anui I, No. 1, Bucurest. Redactat în limba franceză, va apare la trei luni odată într'un număr de 160 pagin, având ca redactori pe D-nii: Nae Ionescu dela Universitatea din București și Victor N. Popescu, prefect de studii la Internatul Teologic din București. În numărul 1 cuprinde articole semnate de: George Florowoky, F. W. Förster, N. Berdiaeff, Victor Popescu, Al. Busuioceanu, Ieon P. Karsawin și bogate însemnări asupra vieții religioase în România și [Rusia precum și asupra publicațiilor din România și străinătate. Abonamentul 600 lei pe an.

DARURI ȘI MULȚUMIRI

Daruri. I. P. Sf. patriarh Miron a făcut aceste daruri de Sf. Paști.

1) La colecția Aviației lei 10.000 2) Student la politehnică Olteanu lei 2.000. 3) Studenților din liceu Chendi, lei 2.000, 4) Orbilor dela „Vatra luminosă”, lei 2.000, 5) La mai mulți săraci, bolnavi, lei 1835.

—o—

Consiliul parohial al parohiei Sf. Apostoli din Zimnicea-Teleorman aduce mulțumiri D-nei Florica P. Iliescu din localitate, care a dăruit bisericii, cu prilejul sfintelor sărbători ale Paștelui, o dveră de mătase și o față pentru iconostas lucrată numai în fir. — Deasemenea mulțumește și D-nei Ecaterina Ilie Fotino pentru că a dăruit trei rânduri de perdele de mătase pentru icoanele: Mântuitorul, Maica Domnului și Sf. Nicolae.

—o—

Biserica din Com. Săcueni Jud. Dâmbovița, aduce vii mulțumiri locuitorilor Ioan T. Gorgoteanu și soției sale, pentru că au dăruit acestei Biserici, un ohivot, o sf. cruce de metal aurită, o linguriță de argint aurită și alte obiecte, în valoare de 7.000 lei.

—o—

Se aduce mulțumiri locuitorilor din parohia Patineiu-Vlașca, cari prin îndemnul preotului paroh D. Colțan, au colectat suma de 4.500 lei, cu care au cumpărat o candelă artistică lucrată pentru monumentul eroilor din localitate.

—o—

Preotul Ioan A. Trifu parohul comunei „Ștefan-cel-Mare-Vlașca,” în numele consiliului și al epitropiei patriarhale, aduce vii mulțumiri locuitoarei Dumitru Gh. Căpraru, care deși văduvă de război, a donat Bisericii de aci un epitaf în valoare de 2.500 lei.

Deasemenea soților Maria și Ion Șerban, cari au avut dragostea ca de Sfintele Sărbători ale Paștelui, să doneze Bisericii o cruce cu mâner, în valoare de lei 800.

Binecuvintează Doamne pe cei ce iubesc podoaba casei Tale.

—o—

Consiliul parohial al bisericii parohiale din comuna Fierbinți-Vlașca aduce vii mulțumiri D-lui Dumitru Iuca, deputat de Vlașca, pentru stăruința ce a depus pe lângă Ministerul Cultelor și Prefectura județului Vlașca, dela cari s'a dobândit suma de 20.000 (douăzeci mii) lei, ce va fi întrebuințată la lucrările de zugrăvire din nou a bisericii.

—o—

Cu suma de 2070 (două mii șaptezeci) lei, adunați la Fondul Milelor în cursul anului 1927, Consiliul parohial din comuna Fierbinți-Vlașca a dăruit, cu prilejul sfintelor sărbători ale Învierii Domnului, îmbrăcămintă și încălțăminte la patru orfani din comună.

REGULAMENT

Pentru trecerea examenului de admitere în monahism a călugărilor și călugărițelor și pentru examinarea candidaților de ierodiaconi și ieromonahi, în sfintele mănăstiri din cuprinsul Sf. Arhiepiscopi la București. Inregistrat la No. 5169 din 30. IV. 1928.

Art. 1.—Orice frate sau soră admiși de Chiariarhie în numărul fraților sau surorilor de obște ai unei mănăstiri din cuprinsul eparhiei Noastre, care dorește a intra în monahism trebuie să treacă un examen, în fața unei comisii, instituite în acest scop, conf. art. 93 din Statutul de organizare a bisericii ortodoxe, prin care să se constate cunoștințele religioase și morale ale candidaților, precum și cunoștințele lor privitoare la misiunea și viața monahală, la tipic, la disciplina și cântarea în biserică.

Art. 2.—Examenul va fi de 2 ori pe an: în luna Decembrie și Martie ale fiecărui an.

Art. 3.—Stareții și Starițele mănăstirilor vor interveni la timp la Sf. Arhiepiscopie, înaintând tablou cu numele și gradul de instrucție al candidaților, vârsta, de când sunt în mănăstire etc., însoțit și de recomandarea mănăstirii respective cu privire la viața religioasă și morală a lor.

Art. 4.—Comisiunea examinatoare se compune din 3 membri, numiți de către Arhiepiscop, conf. art. 93, al. a din Statut.

Art. 5.—Examenul va constă dintr'o probă scrisă, din care să se constate ortografia, scrisul și felul de cugetare al candidatului, și una orală. Proba în scris nu va fi eliminatorie.

Art. 6.—Examinarea se va face din următoarele obiecte religioase și discipline bisericești:

1. *Sfânta Scriptură a Vechiului și Noului Testament.* Numărul cărților, autorii și cuprinsul lor pe scurt. Se va stăruii mai mult asupra Noului Testament, și mai cu deosebire asupra Sf. Evanghelii. Se vor consulta următoarele manuale:

a) Istoria Sfântă a Vechiului Testament de Ec. Dr. Const. Popescu;

b) Istoria Sfântă a Noului Testament de același autor, ambele în ediția Casei Școalelor;

c) Explicarea Evangheliilor Duminecale de Pr. Dr. I. Mihălcescu (ediția Casei Școalelor pentru uzul Seminarilor),

2. *Cunoștințe dogmatice și morale.*

a) Catehismul creștinului ortodox (ediția Institutului Biblic) de Pr. I. Mihălcescu.

b) Dogmele religiei creștine ortodoxe și noțiuni de Liturgică de Pr. I. Mihălcescu (ediția VII Pavel Suru);

c) Morala Creștină de Dr. N. Chiriac-Dimancea, (ed. III. Cartea Românească).

3. Cunoștințe istorice :

a) Istoria Bisericii române de N. Dobrescu (revăzută de Pr. I. Mihălcescu (ed. IV Pavel Suru).

b) Istoria bisericească de Pr. I. Mihălcescu (ediția Pavel Suru pentru uzul Seminariilor).

4. Cunoștințe liturgice :

a) A se consulta manualele: Dogmele religiunii ortodoxe și Noțiuni de Liturgică de Pr. Ioan Mihălcescu, ediția Pavel Suru, și Liturgica de Ec. St. Călinescu, pentru uzul Seminariilor (ed. Cassei Școalelor).

5. Tipicul și cărțile rituale ale Bisericii ortodoxe.

6. Cântările Bisericești.

7. Cultul Sf. Icoane, cinstirea sfinților și a Sf. Moaște, Biserica și Ierarhia bisericească. (Se va consulta „Adventismul“ din punct de vedere biblic, rațional și moral-practic de Ec. D. Georgescu (ediția Tipografiei Cărților Bisericești) sau „Combaterea principalelor învățături adventiste“ de Pr. Ec. Dr. Const. Nazarie (Schitul Icoana).

8. Chestia Calendarului. (Se vor consulta: Circularele Sf. Sinod tipărite în „Apostolul“ și alte broșuri.

9. Din viața sfinților și a marilor monahi: Vasile cel Mare, Pahomie, Antonie, Macarie, Efrem Sirul, Tecla, Olimpiada etc. Să se citească Pateticul.

Art. 7.—Călugării, cari vor dori a fi hirotoniți ierodiconi sau ieromonahi vor da înainte de hirotonire un alt examen cu caracter mai teologic.

Art. 8.—Candidații pentru intrarea în monahism vor fi examinați mai sumar; candidații pentru diaconie și preoție vor fi examinați mai amănunțit, spre a constata, dacă au cunoștințele fundamentale necesare oricărui cleric.

Despre rezultat li se va elibera un certificat cu notele obținute la examen, cu care să se prezinte apoi la hirotonie. Candidații respinși se vor îndruma la un nou termen fie de un an sau $\frac{1}{2}$ de an.

Art. 9.—Rezultatul examenului se va trece și într'un proces-verbal, semnat de toți membrii Comisiei, și se va înainta cu raport Sf. Arhiepiscopiei, spre aprobare. Numai după aprobare se va libera certificatul dela § 8.

Dacă unul din membri face opinie separată, se va consemna aceasta în procesul-verbal.

Art. 10.—Regulamentul de față intră în vigoare din momentul publicării sale în „Apostolul“, organul oficial al Arhiepiscopiei.

București, 30 Aprilie 1928, Aprobat

† Arhiepiscop-Patriarh MIRON

PAROHII VACANTE

Se publică spre concurs, parohia Udeni-Vlașca, înființată din nou, prin deslippinge dela parohia Sârbenii.

Parohia mai are și filiala Sârbenii Moșteni.

În total numără 280 de familii cu 1200 suflete.

Parohia are $8\frac{1}{2}$ Ha. loc arabil și casă parohială, iar filiala este improprietărită cu 5 Ha.

Venitul epitrahilului e de 6000 lei anual.

Salariul se primește conform gradului de studii.

Candidații vor înainta actele la protoeria III Căscioarele jud. Vlașca, cărora li se vor da curs la o lună după publicare.

Protopop, I. STĂNESCU

Se publică concurs pentru ocuparea postului de paroh al parohiei Moreni-Prahova, devenit vacant prin demisiunea benevolă a fostului titular, preot D. Vintilescu, pe ziua de 1 Aprilie a. c.

Beneficiile ce decurg din ocuparea acestui sunt:

a) Salariul cu accesoriile de comună urbană II, potrivit gradului de studii, b) Folosința a jumătate din pământul bisericii și c) Venitul epitrahilului cifrat la circa 18.000 lei anual.

Cererile dimpreună cu actele legale se vor înainta protopopiatului conform dispozițiilor reglementare.

Protopop. V. OPRIS

Se publică, spre cunoștința doritorilor, că parohia Bragadiru Com., Bragadiru-Ifov, acest protopopiat a devenit vacant prin decesul Pr. Ilie Ionescu.

Candidații, de preferință *Licențiați în Teologie*, vor prezenta în termen de o lună, actele necesare la protoierie.

Parohia, lângă Capitală, are o populațiune de 350 familii. Are o singură biserică în stare bună. Nu are casă parohială. Are pământ și veniturile epitrahilului în afară de salariul convenit gradului de studii.

Protoieru, Icon. N. POPIAN

